

In memoriam Joanne van Sambeek-Roberts

Vrijdag 15 november, De Zilk. Een verkeersongeval maakt een plotseling eind aan het leven van Joanne

Tot dat moment bruisde zij van energie. Vanaf de eerste kennismaking in Noordwijk stortte zij zich in alles wat voor haar voeten kwam. Voorjaar 1979 meldde zij zich voor deelname aan een excursie in de duinen. Natuur wilde ze proeven, dus was dit een uitstekende gelegenheid. Het werd voor beide partijen een gedenkwaardige dag. Voor haar, omdat zij in één klap veel mensen aantrof met dezelfde idealen en voor de natuurverenigingen in het Jan Verwey Natuurcentrum die er vanaf dat moment een enthousiast lid bij kregen.

Planten, vogels, bomen, vlinders in duinen of tuinen, het maakte haar niet uit. Voor alles had ze een onverzadigbare belangstelling met maar één verschil. "Je kan toch best wat later op de dag naar de vogelzang luisteren, daar hoef je toch niet perse vroeg voor uit de veren"? Het was ook een genoegen haar te horen vertellen bij het vertonen van de vele dia's die zij tijdens vakanties en uitstapjes gemaakt had.

Vele honderden kinderen liet zij de afgelopen jaren kennis maken met de natuur, zowel in het Jan Verwey Natuurcentrum als tijdens het herfstnatuurspel in Nieuw-Leeuwenhorst. Ooit realiseerde ze zich dat er nog geen bomenroute bestond tussen Noordwijk en Voorhout. Ze had maar één impuls nodig om het samen te stellen. Er moest het nodige in vertaald worden, maar het kwam toch maar op papier.

Op sportief gebied overschatte zij even spontaan haar mogelijkheden. Een afdaling in de Pyreneeën bracht haar tot wanhoop. Een aantal excursieleden was nodig om haar omlaag te brengen. Tijdens een van de koude winters zag zij iedereen schaatsen, dus dacht zij: "Ik ook". Met de wind mee van Voorhout naar Piet Gijs was zo gehaald, maar toen terug..! Ach er was altijd wel een Jan Verwey lid dat haar terug kon brengen.

Nog maar enkele weken geleden keerde ze terug van een veel te lange wandeling in de AW-duinen. Ze was op zoek naar vlinders. Ze genoot met volle teugen van haar bezoeken aan de duinen, de "Hof" en vooral van haar zomerhuisje aan de Duinweg. Daar was ze vaak, temidden van het groen om haar heen. Daar verzorgde zij met grote liefde haar tuin. Ze wist van alle planten de namen en de plaats waar ze groeiden of soms wegbleven. Als bezoeker kreeg je een waterval van, met Amerikaans accent uitgesproken latijnse namen over je heen. Elke gast werd er rondgeleid, van koffie of soep voorzien en met wat bloemenzaad of een "stekkie" uitgewuifd.

Het is een voorrecht haar van nabij te hebben leren kennen.

De natuur betekende veel voor haar, zij betekende veel voor ons. We zullen haar missen.

Dick Passchier